

Свѣтлината се усиља. Подземието като че ли оживява. Слушатъ се нѣкакви неразбрани гласове, чуватъ се равномѣрни удари отъ каменоломни орждия, надалечъ се виждатъ човѣшки фигури. Ние влизаме въ голѣма стая, висока 80—90 метра. Надъ нея се навесва красивъ сводъ отъ чиста, прозрачна като стъкло, солъ; отстрани сжщо такива стени. Здрави солни стълбове и колони подпиратъ тавана. Ето и работниците, които къртятъ каменна солъ; къртятъ я на буци и правилни плочи, които се търкалятъ по пода.

Параклисъ въ солнитѣ подземия на Величка.

По-нататъкъ, при изхода на грамадната стая, нови подземни ходове, а отстрани на тѣхъ — пакъ стаи, голѣми и малки, и въ тѣхъ кипи сжщата работа. . .

„Стълбата! Да се спуснемъ по долу!“ раздава се отново командата на водача, и ние се уплътваме за втория етажъ. Тукъ, изобщо, е сжщата картина: галерии, пробити въ дебелия солень пластъ, стаи, тежки сводове, мъжделива свѣтлина, тъмни фигури на рудокопачи, плочи отъ каменна солъ. . . Изеднажъ дочуваме нѣкакви чудни звукове, прилични на равномѣрно плѣскане на вода.

„Какво ли е това?“ питате се очудени. Узнавате, че шуми подводна рѣка. Такива рѣки, по-вѣрно — широки канали, тукъ има нѣколко. Водата, която се събира въ земнитѣ пластове, за